

Bog og 6 Gange i 5te Bog. Jeg skal derfor anbefale at holde paa Ordet „Pantebrev“.

Indenrigsministeren (Skeel): Det af den ærede sidste Læser i Forbindelse med andre ærede Medlemmer stillede Forslag under Nr. 3 skal jeg stille mig temmelig indifferent overfor og overlade til det høje Ething, om det vil vedtage det eller ikke. Ordet „Obligation“ har vundet en saadan Hævd i vor Lovgivning, at jeg ikke tvivler paa, at de Steder, hvor det findes, ville løbe op i Hundredevis, hvad der jo adskillige Gange opveier de 6 og 7 Gange, som det ærede Medlem omtalte, at han havde fundet Ordet „Pantebrev“. Desuden bruger man Ordet Obligation i mange Forbindelser, hvor det vil være vanskeligt at erstatte det med Ordet „Brev“ eller „Pantebrev“, f. Ex., naar man taler om obligatoriske Rettigheder osv. Jeg tror, at det vil være en forgyvedes Bestræbelse at ville udelukke fremmede Ord af vort Lovsprog, og jeg vilde have anset det for rigtigere, naar man vilde gaa konsekvent tilværks, at man da havde set at faae udryddet af Lovens Titel det fremmede Ord „Kredit“, thi det er efter denne Betragtning inkonsekvent, at Loven begynder hermed. Men jeg skal forlade dette. Den første Del af det Underendringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til Vædringsforslaget under Nr. 1, er, som det vil ses, blot Redaktion. Den anden Del gaar ud paa at begrænse de Eiendomme, hørende til Kjøbstæderne, som skulde have Udgang til Optagelse i Kreditforeningerne, til saadanne, som hovedsagelig ere af samme Natur som Landeiendommene. Som saadanne anser jeg Huse med Jordtilliggende, der ligge paa Byens Jord, men ikke paa Byens Grund. Det er ikke blot Forskjellighederne. Bestatningsforholdene, der gjøre, at jeg betragter de Eiendomme, der ligge paa selve Byens Grund, som mindre skikede til at optages i samme Kreditforening, men det er deres hele forskjellige Beskaffenhed, deres hele forskjellige Natur, den forskjellige Bedømmelse af deres Værdi, der kommer frem, og det noget Ulikke i en vedvarende ensartet Værdi af disse Eiendomme, de mange forskjellige Forhold, der kunne have Indflydelse paa saadanne Eiendommers fluktuerende Værdi, hvilke ikke ere tilstede ved Landeiendomme. Jeg har som sagt fra første Færd af anset det for uensigtsmæssigt at henvise Eiendomme af saa forskjellige Beskaffenhed til samme Kreditforening. Derfor har jeg ikke kunnet gaa ind paa, at ogsaa disse Eiendomme, som ligge paa Kjøbstadgrund, henvises til de her omhandlede Kreditforeninger. Med Hensyn til de andre Eiendomme har jeg for mit Vedkommende Intet imod, at der gives dem Udgang til Optagelse i Kreditforeningerne. Jeg anser dem for at være ganske af samme Beskaffenhed som de Landeiendomme, for hvilke Loven gives, og jeg ser ikke rettere, end at det dog er

en Sikkerhed, som disse Eiendomme opnaa ved, at de allerede nu henvises til Kreditforeningerne, hvilket man vil affjære dem fra, naar man stiller Sagen i Bev. til Spørgsmaalet er afgjort om, hvorvidt Kjøbstadkreditforeninger kunne oprettes eller ikke. Jeg er bleven meget provoceret med Hensyn til min Stilling til denne Sag, og jeg har ikke Noget imod, at man slaar mine Ord fast; jeg skal ikke gaa fra dem, men vedkjende mig dem, saa tidt som de blive anførte af ærede Medlemmer, der søle sig faldede til at forsvare Kjøbstadinteresserne. Jeg skal gjentage — og det anser jeg for tilstrækkeligt for at vise mit Standpunkt ligeoverfor Sagen — at jeg erkjender, at de mindre Eiendomsbesiddere i Kjøbstæderne have ganske den samme Ret til Statens Understøttelse som Ciere af mindre Eiendomme paa Landet, men jeg har ikke troet, at denne Ret skulde strække dertil, at de kunde forlange at blive optagne i de samme Kreditforeninger, som ville blive stiftede for Landet, men de have, naar der viser sig Trængsel dertil, Ret til at faae deres egen Kreditkasse. Det har været mit Standpunkt, som jeg har udtalt flere Gange, og det gjentager jeg her. Jeg skal derfor, hvis der viser sig virkelig Trængsel til Oprettelse af saadanne Kreditforeninger — hvorom jeg maa forbeholde mig at anstille de fornødne Undersøgelser og indhente de fornødne Oplysninger — fremme denne Sag med den samme Interesse, som jeg har viist nærværende Sag. Hvorvidt man nu af Hensyn til Muligheden af Oprettelsen af saadanne Kreditkasser vil affjære de Landeiendomme, som ligge paa Kjøbstadjord, fra Udgang til de Kreditforeninger, der nu oprettes for de Eiendomme, med hvilke de nærmest ere beslagtede, skal jeg henstille, men jeg kan ikke lade være at bemærke, at den ærede Læser (Koch), som jo med god Grund interesserer sig for Kjøbstadernes Interesser, og ligeledes andre ærede Læsere i deres tidligere Foredrag have udtalt meget stærke Tvivl om, hvorvidt det i det Hele taget vil være muligt at stifte en Kreditforening for de mindre Eiendomme i Kjøbstæderne, og at jeg derfor ingenlunde anser det for at være sikert, at en saadan Kreditforening kommer tilstede. Jeg skal kun tilføje, at hvis det skulde vise sig, at der ikke kommer et tilstrækkeligt Antal Eiendomme, der ville søge til en saadan Kreditforening, saa at den kan komme istand, er der en Mulighed for paa anden Maade at komme saadanne Folk i Kjøbstæderne tilhjælp ved at tilstede dem Begunstigelser i Forhold til de allerede bestaaende Kreditanstalter; men det er et Spørgsmaal, der naturligvis trænger til nærmere Overveelse, inden man derom kan udtale sig bestemt. Jeg haaber efter denne Udtalelse, at der ikke mere kan være Tvivl om min Stilling til Spørgsmaalet om Kjøbstadernes Udgang til Statens Medvirkning til, at de Fordele, som blive de mindre Ciere paa Landet tilbed, ogsaa kunne tilfalde de